

KARDELEN

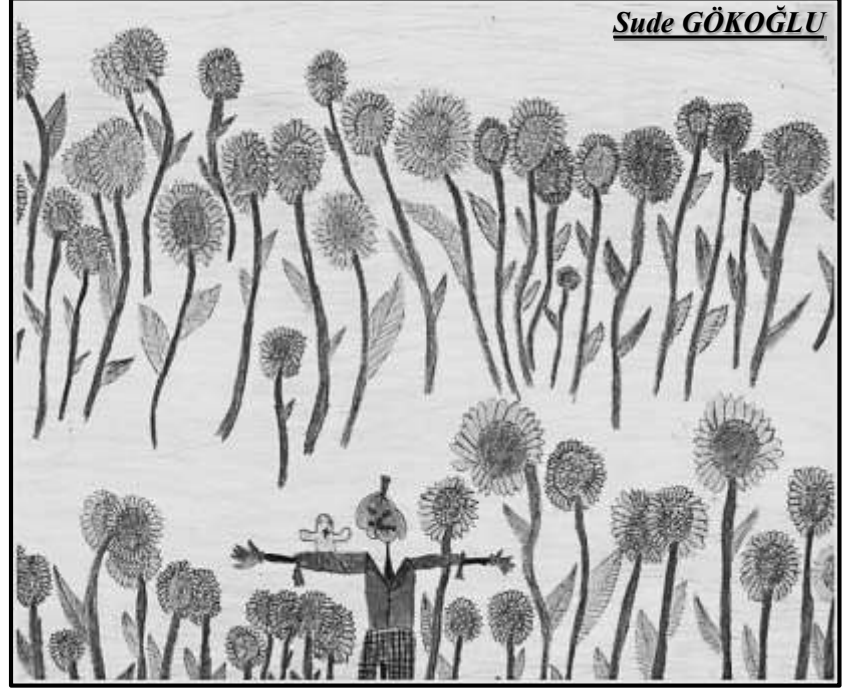
Kültür - Sanat - Edebiyat

Yıl: 2015-2016
Sayı: 3

EN GÜZEL UĞRAŞIM

İçinde bulunduğumuz zamanda, ülkemizde ve dünyanın pek çok yerinde çocukları en çok meşgul eden, vaktini ve enerjisini çalan tabletler, cep telefonları, bilgisayarlar ve televizyonken bana tüm bunlar kemanım sayesinde çok uzaktalar. Artık dışarıda oyun oynama şansımız neredeyse yok denecek kadar azaldı. Ne yazık ki sadece ailemizle dışarıya çıkıp gezebiliyoruz. Tüm çocuklar evlerinde teknolojik aletlere esir olmuş durumdadır. Ama kendi yeteneklerimize göre bulduğumuz uğraşlarımız hem kendimize fayda sağlıyor hem de zamanımızın çok keyifli geçmesini sağlıyor.

Suyun akışı, canlıların çıkardığı sesler doğada var olan müziği fark etmemizi sağlar. Dünya bir düzen ve ritim içerisindedir. Biz müzik sayesinde duygularımızı keşfedip etrafımızdaki olayları daha iyi anlayıp, hayatımızı daha güzel bir hale dönüştürebiliriz. İnsanların bir kısmı resimle, bir kısmı heykelle, bir kısmı yazarak ya da sporla kendini ifade ederken ben de müziği seçtim. Aslında müzik bunların hepsini içine alan bir bütündür. Tüm sanat dallarını içinde bulunduruyor. Ben de kendimi doğada var olan bu alanda geliştirmek ve kendime iyi bir arkadaş edinmek istedim ve buldum. Artık benim en iyi arkadaşım kemanım. Müzik sadece bununla ilgilenen insanları değil etrafımda bulunan insanları da mutlu ediyor, dinlendiriyor, huzur veriyor. Ne zaman canım sıkılsa kemanımı elimime alıyorum ve onunla can sıkıntımı gideriyorum. Zamanın nasıl geçtiğini bile anlamıyorum.

Sude GÖKOĞLU

Konserlerimin sonunda aldığım alkış ve duyduğum güzel sözler, övgüler benim kendime olan güvenimi artırıyor. Ben keman çalmaktan ve bu alanda sahip olduğum yeteneği geliştirmek için uğraşı vermektan dolayı kendimi çok şanslı ve de mutlu hissediyorum.

Beray YILMAZ

ZAMANDA YOLCULUK

Zaman denilen,
Dünü, bugünü, yarını olan,
Geçmişten geleceğe,
Zorlu bir yolculuktur,
Asla durdurulamayan.

İnsana dokunup sevgiyi artırırız,
Zaman içinde bize verilen,
Hayatı, ödül olarak kabul edersek,
Cennete çeviririz bu dünyayı,
Kendi elimizle istersek.

Günler geçerken, yan gelip yatarsan,
İşte o zaman yanarsın, ağlarsın,
Geri gelmez gidenler hiçbir zaman,
Günlerini güzel değerlendirirsen,
Ne mutlu sana,
Pişmanlıkların en azını yaşayabilirsin.

Güç kudret gençliğimizde,
Sağlığımızda yerinde,
Çalışıp çabalayalım dürüstçe,
Acımasız geçen zaman içerisinde,
Başarıya ve hedefe ulaşmaya, var mısın?
İlerleyelim parlak gelecek güzel günlere.

Selin KAYA

VAKTİN EFENDİSİ OLMAK

Çalışmak ruhu bunalımdan kurtaran ve insanı yükselten bir manevi kurtuluştur. İnsan çalışarak çalışmanın kölesi olabilir fakat zamanın esiri olmaktan da kurtulur.

İnsanın ruhundaki yaratıcı düşünme çalışma ile verimli hale gelir. İnsanlığın gelişebilmesi ilkelikten kurtulabilmesi için çalışmaya ihtiyacı vardır. Eğer insanlar çalışmanın önemini bilmeyip bu sonsuz merdivenin basamaklarında herhangi bir yükselme gösteremeselerdi bugün elimizden düşmeyen akıllı telefonlara ve olmazsa olmazımız elektriğe sahip olamazdık.

Çalışmayan insanlar boş kap gibidir.. Onlar kendilerini maddi ve manevi bir boşluğa sürüklerler. Nasıl kullanılmayan bir metal paslanırsa kötü bir hal alırsa insan da manevi olarak çürümeye başlar

Hayattan, yaşamaktan zevk almak için çalışmak şarttır yani zamanın ve hayatın esiri olmamak için çalışmalı kendimizi ve bulunduğumuz çevreyi aydınlatmalıyız.

Süveybe GÜLCAN

ANNEM NEREDE ?

Biz anne, baba ve üç kardeşten oluşan bir aileydik. Ben on iki yaşında üç kardeşin en büyüğü. Daha yeni doğum günümü kutlamıştık. Aradan bir hafta bile geçmemişti. Çok mutluydum. Çünkü yarıyıl tatili gelmişti. Karne alacağım için çok heyecanlıydım. Günlerden perşembeydi. Yani karne almadan bir gün önceydi. Ben okula servisle gelir giderdim. O gün yine eve dönerken yanımdan bir ambulans geçti. Servisten bir arkadaşımın annesi yeni ameliyat olmuştu. Annesini kaybetmekten korkuyordu. Ama asıl korkması gereken benmişim. On, on beş dakika sonra başıma geleceklerden habersizdim.

O yol bitmek bilmedi. Ben büyükbabamdan korkuyordum. Çünkü çok hastaydı. Evin önüne geldiğimde neredeyse herkes oradaydı. Eve girdiğimde her yer sabah dağınıklığı ile duruyordu... Sobanın ağzı açık, içinde kova yok, ev soğuktu. Bütün odaları dolaşp: "Anne" diye seslendim. Ama ses yok... Evde ne annem ne babam ne de kardeşlerim vardı. Yengemlerin evi bir üst kattı. Onlardadır dedim. Tam balkona çıktım. O sırada yengem geldi, ağlıyordu. Belli etmek istemiyordu ama ben bu duruma bir anlam veremedim.

Yengemle birlikte onların evine gittik. Sanki cenaze eviydi. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. İçeri girdim. Herkes ağlıyordu ama hiçbir şey söylemiyorlardı. Üç gün boyunca hiç kimse ne olduğunu söylemedi. O üç gün orda , burada vakit geçirdim. Karnemi almaya bile gidemedim. Karnem elime geçtiğinde "Sevineyim mi, üzüleyim mi?" bilemedim... Notlarımın hepsinin beş olduğuna mı? Yoksa bu mutluluğumu paylaşacak kimseyi bulamadığıma mı? O gün öğrendim. "Anne" sözcüğü benim için bir anlam taşııyordu artık. Bu mutluluğu paylaşacağım, sırlarımı vereceğim "Güzel Annem" yoktu artık. Bu durumu kabullenmeye çalışıyorum. Ama kardeşlerim benim gibi kabullenemediler. Düşünsenize. Yedi ve dokuz yaşındasınız Öyle acı bir şekilde öğreniyorsunuz ki ne yapacağımızı ne söyleyeceğinizi bilemiyorsunuz. İşte bu duyguları benim kardeşlerim yaşadılar. Peki ya babam, o ne yapacaktı? Üç çocuğa bak. Onların acılarını ve mutluluklarını paylaş ve onlara destek ol , Hiç kolay bir şey değil. Ben bunları hepsini bir haftaya sığdırdım. Bunların hepsini geride bıraktım ama unutamıyorum. İki ay sonra ölüm yıl dönümü. Belki de gidemeyeceğim. Çünkü şu an ondan çok uzaktayım.

Bütün bunları neden paylaşıyorsun dersiniz o zaman söylediklerime kulak verin. Siz siz olun anne ve babanızın değerini iyi bilin. Çünkü bir daha onları görmeye, ellerini tutmaya, yüzüne bir öpücük kondurmaya ve onlara: "Seni çoooooooooooooooook seviyorum." demeye fırsatınız olmaz.

Aybüke YAREN

BENİM ABLAM ENGELLİ

**Görebilseydi de birlikte izleseydik,
Yürüyebilseydi de gezseydik,
Konuşabilseydi de sohbet etseydik,
Benim ablam engelli.**

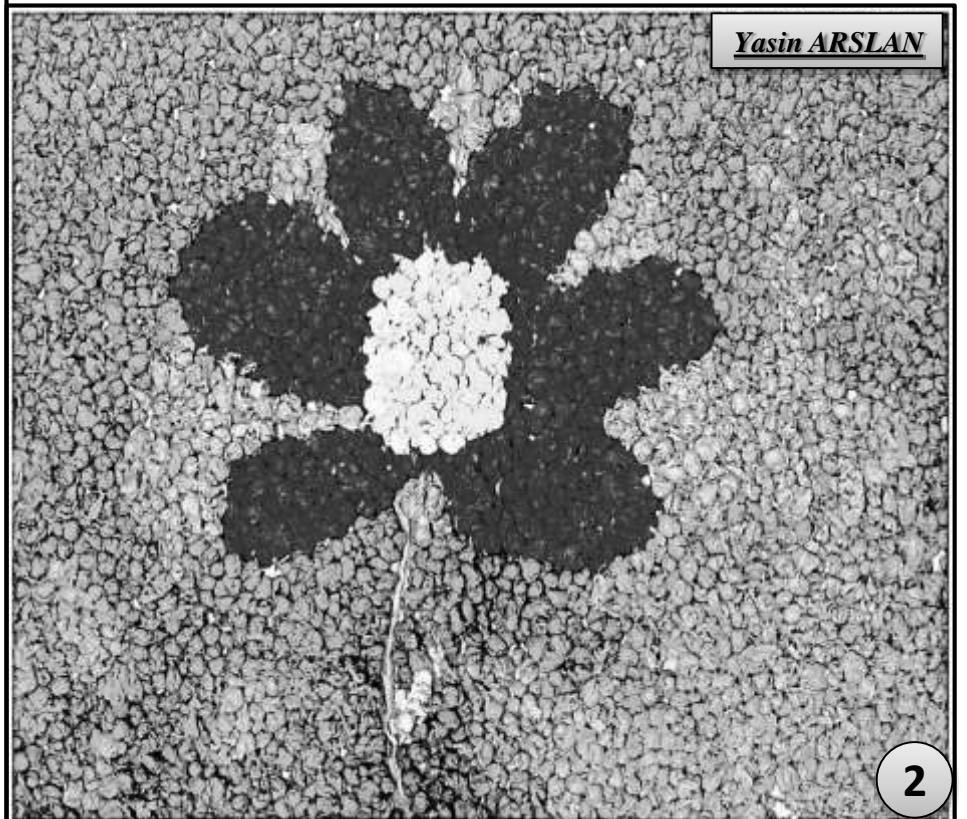
**Sen de olabilirdin belki,
Okuyamayabilirdin bu hissettiklerimi.
Unutma! Her sağ bir adaydır bu engellere,
Benim ablam engelli.**

**Olur ya kalkar belki,
Olur ya konuşur belki,
Olur ya engelleri yener belki,
Benim ablam engelli.**

**Duygularını anlatamıyor,
Sesi bile çıkmıyor,
O da insanları anlamıyor (!)
Benim ablam engelli.**

**Şimdi onun sesi,
Onun eli, onun ayağı,
Onun gözü benim,
Ben de oldum bir engelli.**

Sude GÖKOĞLU

HAYATIMIN EN ZOR GÜNLERİ

Bir cumartesi sabahıydı. Kurs için hazırlanıyordum. Birden karnıma çok şiddetli bir ağrı girdi. Tarifi mümkün olmayan bir ağrıydı bu. Hiç beklemeden babamı çağırıp acile gittik. Karnımın röntgenini çekip tahlil yaptılar. Ağrı kesici iğne yaptılar. Ama hiçbir şey fayda etmiyordu. Karnım deli gibi ağrıyordu. Bir taraftan kusuyor, bir taraftan da ağrı çekiyordum. En sonunda bağırsak enfeksiyonu teşhisi koyup serum bağladılar. Öğlen olunca ilaçlarımı verip eve gönderdiler. Ama o ilaçlarda fayda etmedi. Tekrar hastaneye gittik. Beni hastaneye yatırdılar. Dört gün boyunca hastanede yattım ama hala iyileşememiştim.

En sonunda beni Ankara'ya sevk ettiler. Ankara'da ultrason çektirdiler. Muayene sonucunda apandisit zarının yırtıldığını ve etrafının iltihap kapıldığını, derhal ameliyat olmam gerektiğini söylediler. Annem bana belli etmeden dışarı çıkıp çıkıp ağlıyordu. Annem, beni ziyarete gelen akrabalarımız gidince ameliyat olmam gerektiğini söyledi. Sabaha kadar ağrıdan uyuyamadım.

Sabah olduğuna ne kadar yakıнымız varsa hepsi hastaneye gelmişlerdi. Ameliyat saati geldi, çattı. Beni ameliyata hazırladılar. Annemle birlikte ameliyathanenin bekleme salonuna girdik.

Doktorumuz hazır olunca beni ameliyathaneye aldılar.

Ben ameliyathanenin çok korkunç, karanlık bir yer olduğunu düşünüyordum ama hiç öyle bir yer değildi. Müzik çalan kocaman bir televizyonu bile vardı.

Benim tek korkum ameliyat sırasında uyanmaktı. Çok tatlı bir hemşire vardı. Ona korkumdan bahsederken beni uyutmuşlar. Uyandığında gözlerim bulanık görüyordu. Hep öyle kalacağım diye çok korktum. Yarım saat sonra gözlerim normal örmeye başladı. Karnımdaki ağrı kaybolmuştu. Sadece ameliyat yerim biraz acıyordu. Ağrı kesici verdiler. Şimdi o ağrı da azaldı. İyileşip aileme, okuluma ve arkadaşlarıma kavuştum.

Büşra ÖZLÜ

FUTBOL GÖZÜ İLE AHLÂK

Futbolun nasıl bir oyun olduğunu düşündünüz mü? Defans, ofsait, şut, gol, penaltı...

Bir aşktır futbol, heyecandır, hüzündür ama en güzeli de ahlâkı öğrendiğimiz bir oyun olmasıdır. Gol atıldığı zaman hiç tanımadığım insanlarla sanki kardeş gibi kucaklaşmaktır ya da kaçırdığımız gollerden sonra birbirimize sarılıp ağlamaktır.

Fanatik kişilerin o heyecanlı bağırma sesleri tribündeki kişilere anne sesi gibi gelir. Seyyar satıcıların o gür sesleri ile bağırması bile sanki bir kardeşliğin sesidir. Biletlerin erkenden tükenmesi ise bu kardeşliğimizi tam da göstermenin zamanıdır. Ellerde bayraklar, üstümüzde formalarla gireriz tribüne. Elimizde bilet 431,492, 432 ... işte burası diye aradığımız koltuğu bulmamız, büyük heyecanın başlaması demektir. Yaşlı amcaların bile üstündeki forma, bastonlarındaki bayrak bunun göstergesidir. Bir bayan taraftarın koltuk numarasını bulamadığında; "Buyurun yerime oturun, ben ayakta seyredirim" demek, bu ahlâkın bir parçasıdır. Futbolcuların gol atacağı zaman arkadaşına pas verip, onu gole göndermesi işte bu ahlâkın bir parçasıdır. Rakip takımın bir oyuncusunun sakatlanıp yere düştüğünde, ciddi bir sorunu olmaması için dua etmek bu ahlâklı davranışın bir parçasıdır.

Sadece zekâsı ve spor gücüyle yarışmak isteyen bir futbolcunun attığı top, gol olmadığı halde, hakemin gol kararı verdiğinde onu uyarmasıdır bu ahlâk. Oyun esnasında çok sık bir hareketle sahada puan kazanan bir futbolcu, rakip takımında bile olsa onu tebrik etmektir bu ahlâkın bir parçası. Maçın sonunda kazanan karşı taraf bile olsa oynanan oyunu tarafsız değerlendirebilmektir. Her futbolcunun başkalarının kendinden nasıl etkilendiğini, hareketlerinin ne anlama geldiğini dışarıdan bir gözle bakabilmektir.

Ve en sonunda kazanan rakip taraf olduğunda, olgun bir davranış göstererek herkesi tebrik edebilmektir. Sadece kazanmak ya da kaybetmek olarak bakılmamalıdır futbola.

"Ben futboldan ahlâkı öğrendim."

Albert CAMUS

Melih CEMEREZ

ÇOK TATLI BİR HASTALIĞIM VAR

Benim tatlı bir hastalığım var. Ben hayatımı onunla ve ailemle sürdürüyorum. İlk başta çok fazla su tüketiyordum ve ailem bundan şüphe duydular. Annem ve anneannemle hastaneye gittik.

Sonuçları bekliyorduk ki sonucum biri, bir türlü çıkmıyordu. Doktor bizi acile gönderdi. Oradaki gözlem odasında şekerimi ölçmeye çalıştılar ama o kadar yüksekti ki şeker aleti şekerimi ölçemiyordu. Beklediğimiz sonuç nihayet çıktı. Doktor sonuca baktı ve ben şeker hastasıymışım. Beni hemen ambulansla Dışkapı Çocuk Hastanesi'ne götürdüler ve hastaneye yatırdılar. Korkudan elim ayağım titriyordu. Benim şeker hastalığımın başlama sebebi, vücudumun insülin üretmekten bıkmışım. Bence esas neden benimle birlikte iç organlarımda üzülmeydi.

İlk başta alışmamıştım ama insan zamanla alışıyor. On beş gün hastanede yattım. Orada benim gibi bir sürü şeker hastası olan çocuklar ve büyüklerle tanıştım. Artık o büyük gün gelmişti. Hastaneden çıkıyordum, çok mutluydum. Artık bu şeker arkadaşla yaşayacaktım. Artık alıştım, iğnemi kendim yapıyorum, yemeklerimi zamanında yiyorum. Bu hastalık korkunç bir hastalık değildir. Ben artık üzülmiyorum. Evet, canımın istediği her şeyi yiyemiyorum ama bu durumda da sağlıklı beslenebiliyorum. Fazla kilolu olma korkunuz da olmuyor.

Eğer bakış açımızı değiştirirsek daha kolay olur her şey. Her zaman kayıplarımız olabilir. Ama yeter ki sağlığımızı kaybetmeyelim. Bunun için çok üzülmecek ve fazla şekerli şeyler yemeyeceğiz...

Merve Nur ERKAN

KANIMIZDAKİ SİNSİ DÜŞMAN

Bağımlılık bahane
Senin elinde olan irade
Her şey biter beyinde
Bir yerde dur demelisin.

Yoksa elveda diyeceksin
Bu güzel gençliğine.
Çektiğin o zehirle karartacaksın,
Hem geleceğini hem bedenini.

Bir dokunur bin ah işitirsin
Param yok diye yakırmısın
Sen farkında olmadan
O zehre milyonlar yatırırısın.

Yazık günah değil mi
Rızkını neden daraltıyorsun
Ahlal vahlar fayda etmez
Zaman geriye dönmez.

Hem maddi hem manevi
Karartmadan kendini
Gel doğru yolu bul
Sigaradan kurtul.

ÜÇ İDIOTS

Hayatımda çok film izlemişimdir. Belki yüz, belki beş yüz. Ama eğitim ile ilgili olanlardan. “ Üç İdiots ” tan iyisini görmedim “Üç İdiots” bana göre bulunmaz bir Hint kumaşı.

Öğretmenin tutumundan bahsedelim öncelikle. Öğretmen, eğitim hayatını yarıştan ibaret görüyor yani öğrenciler hep yarış içinde olmalıdır. Sadece birinci olan galip gelir, diğerleri ise yarışı kaybeder yani, ya birincisin ya da hiçsin. Öğrenciler birbirleri ile yarışabilir ama asıl rakipleri kendileri olmalıdır. Kendi sınırlarını aşmalıdır. Kendi çizgilerini geçmelidirler. Öğretmenin bir yanlış tutumu ise, öğrencilere ezber yaptırmaktır. Öğrenci ezber yapmamalıdır. Olayın mantığını anlamalıdır yani kitaptaki bütün bilgileri ezberlemek değildir bilgili olmak. Bilgilerin mantığını anlayıp hayata uyarlayabilmelidir. Akıl yürütebilmelidir, Gerçek hayatla bağlantı kurabilmelidir.

İşte film izleyicinin takdirini alan kişi de bu düşünceyi savunuyor. Filmde o icatları yapabilmemesinin temeli budur. Bilgilerin mantığını anlıyor ki karşılaştığı sorunlar karşısında çözüm üretebiliyor. Örneğin; doğum sahnesinde arabaların akülerini kullanarak elektrik sağlaması ve çocuğu süpürge ile çekmesi...

Başka bir sahnede tahtaya bir şeyler yazılıyor, herkes hemen yarışa başlıyor, hiç kimse yeni bir şey öğreneceği için mutlu değil, öğrenciler yeni bir şey görünce mutlu olmalılar. Hemen kaç alacağını düşünmemeliler.

Film kahramanlarımızdan biri okuyabilmek için her şeyden vazgeçiyor. Bir iş, parası için değil; sevildiği için yapmalıdır. Örneğin; mühendis mesleğine gerçekten tutkuluysa yapmalıdır, ailesi istediği için değil. Filmde de kahramanımızın fotoğraf tutkusu, mühendisliğin önüne geçiyor.

Bir başka karakterimiz hayattan korkuyor, bu yüzden yanlış yollara başvuruyor böyle yapmamalıyız, filmin bizi hem ağlatıp hem güldürdüğü gibidir hayat. Bu kadar kolay vazgeçmemeliyiz.

Filmin üzerinde durduğu bir diğer konu ise paradır. İnsanın değeri para ile ölçülüyor. Zengin ise zaten güzeldir. Oysaki parayla satın alamayacağımız şeyler yok mudur? Dostluk, sevgi, mutluluk, fedakarlık, güven, hoşgörü vb. bunlar kaçaya satılır?

Bir çocuk gözüyle filmi değerlendirdim ve özetle tavsiyem şudur:

-Unutma! Sorunlarla karşılaştığında ”Her şey yolunda.” demelisin ve yine unutma ki varlık için değil, başarı için çalışmalısın.

Mükemmelliği izle, başarı zaten seni takip eder.

Nihal BAYRAKTAR

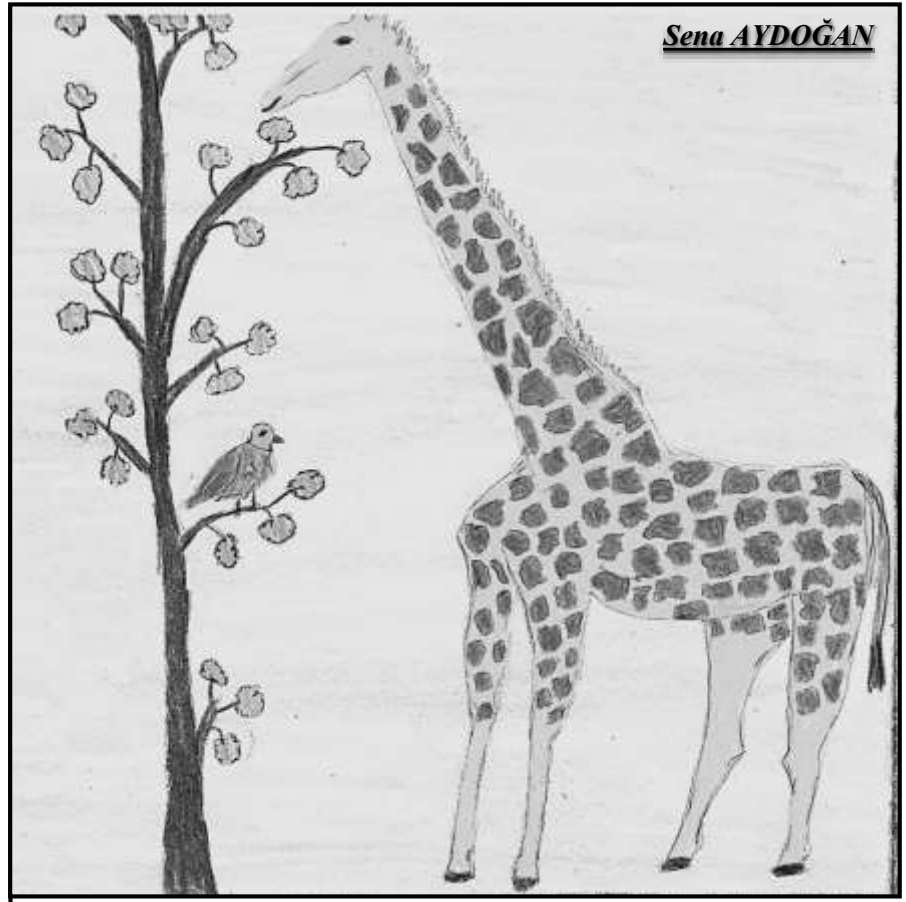
ANADOLU’M

Yazı güzel,
Kışı güzel,
Baharı güzel,
Benim Anadolu’m.

Havası başka,
Suyu Başka,
Toprağı başka,
Benim Anadolu’m.

Her biri ayrı cennet,
Gezmeye doyulmaz elbet,
Herkes sever burayı elbet,
Benim güzel Anadolu’m.

Beray YILDIZ

Sena AYDOĞAN

YAŞASIN BİR KARDEŞİM OLACAK

Enes, evin tek çocuğuydu. Evde yalnız başına oynuyor, yalnızlıktan çok sıkılıyordu.

Bir gün Enes’in annesi Hayriye Hanım ve babası Murat Bey eve ayrı bir neşeyle girdiler. Enes bu mutluluğun sebebini anlayamamıştı.

Enes:

-Ne oldu anne? Neden bu kadar sevinçlisiniz?

Hayriye Hanım:

-Ailemiz biraz daha büyüyecek oğlum, o yüzden sevinçliyim.

Murat Bey:

-Bir misafirimiz geliyor!

Enes:

-Kim geliyor. Dedem mi? Anneannem mi?

Hayriye Hanım:

-Hayır oğlum, sana bir oda arkadaşı geliyor.

Enes:

-Söylediklerinizden pek bir şey anlamadım.

Murat Bey:

-Yani sana bir kardeş geliyor.

Enes ne diyeceğini ve ne yapacağını şaşırıldı. Şaşkınlıktan donakalmıştı. Bir süre sonra evde “Yaşasın!” diye bir çığlık duyuldu. Enes sonunda yalnızlıktan kurtulacaktı.

Bir gün ansızın hastaneye gittiler. Bu sefer hastanede çok kalmışlardı. Galiba bu sefer kardeşi geliyordu. On dakika sonra doktor yanlarına geldi. Gayet iyi olduklarını söyledi. Bir saat sonra onları görebileceklerini söyledi. Bir saat sonra Enes ve Murat Bey, Hayriye Hanım’ı ve bebeği görmeye çıktılar. İki de gayet sağlıklıydılar.

Enes kardeşinin adını kendisi koymak istedi. Enes kardeşinin adını “Sena Zeynep” koymak istediğini söyledi. Annesi ve babası da bunu kabul ettiler. Enes artık çok sevinçliydi. Bundan sonra yalnız kalmayacak ve canı sıkılmayacaktı. Artık onun da bir kardeşi vardı.

Sena Zeynep AYDEMİR

İMTİYAZ SAHİBİ

Engin ÖNAL

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Azime EĞİLMEZ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Recep BÜYÜKGEDİKLİ

GÖRSEL DANIŞMAN

Esin BİLGİN

YAYIN KURULU

İbrahim ÇINAR

Bora TAK

Ali SARIGÜN

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK BEKİR YILMAZ ORTAOKULU

Yıldırım Beyazıt Mah. Mehtap Sok. No 1, Çubuk

0312 837 68 48